

tics que impedeixen l'aterratge definitiu del Trueta en algun lloc determinable del mapa. Tampoc no hi ha final feliç per al Xalet Soler, que fa anys que espera ser anomenat Casa de la Tecnologia i Museu de les Matemàtiques, però no quadren ni les estructures ni els números (vulgarment, *diners*), amb el risc de perdre les subvencions europees que s'hi podrien destinar. A la Devesa i en altres punts se suïciden arbres. Hi ha escocells sense habitants, plens de fang i amb fondàries abissals, voraçs aspirants a fer entrebancar iaies. Cauen estructures de la portalada de la Catedral, a la plaça dels Apòstols. Mentre al saló de plens de l'Ajuntament alguns es planyen de la retirada de trencaclosques monàrquics, la ciutat cau a trossos i quasi s'ofega amb la riuada de l'Onyar, evitada per una oportuna —o casual— extracció de llots i fangs. I coses que haurien de caure continuen dempeus...

EL PLA DE L'ESTANY

Text > XAVIER XARGAY I OLIVA

El relat | No és estrany que una criatura, quan ha fet una trapelleria, ens expliqui un sopar de duro per justificar-se'n; ho assumim, potser somriem, potser l'alliçonem. Quan això mateix ho fa un polític (excepte Trump i seguidors, que menteixen descaradament), un periodista o el president d'un club de futbol, ho anomenem *el relat*. Que si *el relat* cap aquí, que si controlar *el relat*... I cada vegada que hi ha un relat d'aquesta mena, em venen esgarriances. És per això que vaig quedar gratament sorprès quan em vaig adonar que amb hores de diferència es feien públiques dues notícies: el Consell Comarcal va rebre una subvenció d'uns cent cinc mil euros de l'Agència de Residus de Catalunya per adquirir camions, i l'Ajuntament de Banyoles, una altra de 624.000 euros per a millores esportives. Comparant les dades, i conscient que són àmbits i entitats diferents, arribo a la conclusió que per a l'Administració (així, en general) és molt més important l'esport que el medi ambient. Però se'm planteja el dubte:

>> La llamborda dedicada a Josep Soler a Banyoles. (Foto: RÀDIO BANYOLES)

la proximitat informativa vol dir que l'Ajuntament ni menteix ni crea *relats*, sinó que mostra la realitat tal com és (importa l'esport) —i me n'alegro de tanta transparència!— o que, simplement, tant li és el que puguin pensar els ciutadans quan veuen dades com aquestes?

Llambordes de memòria | L'Ajuntament de Banyoles, amb el suport de Memorial Democràtic, està adherit des del 2021 al projecte internacional de memòria històrica i art que col·loca llambordes al terra dels carrers per recordar les víctimes dels camps de concentració nazis. Els quatre instituts de Banyoles han treballat les quatre persones homenatjades: Joaquim Batlle, Antoni Oliva, Josep Soler i Gumersind Dilmé, morts el primer a Ternberg i els dos següents a Gusen, mentre que el quart va sobreviure a Dachau. I s'han col·locat les llambordes i un panell informatiu a l'Ajuntament.

Premis | Els premis Gaudí han reconegut dos pladestanyencs: Albert Serra, ja habitual (millor pel·lícula documental i millor muntatge), i Clàudia Cedó (premi al millor curtmetratge, basat en la seva obra teatral *Mare de sucre*, també nominat als premis Goya).

EL RIPOLLÈS

Text i foto > EUSEBI PUIGDEMUNT I PUIG

De les tres nòtules que integren aquesta crònica de la comarca ripollesa, les referents a la ciutat de Ripoll i la vall de Camprodon tenen un to marcadament

artístic i cultural, mentre que la darrera té un tarannà més esportiu i transversal alhora, ja que implica més d'una població.

Ripoll | Una terna de notícies que, de pic o de palada, tenen a veure amb l'univers dels llibres; dues s'ubiquen a la Biblioteca Lambert Mata i l'altra a l'espai cívic situat a l'església de Sant Pere. Fent honor al mecenes del qual fa el nom, la biblioteca serva a les estances del pis superior un fons històric de llibres que havien pertangut a la col·lecció particular del patrici esmentat i que, quan es va morir, llegà a la vila de Ripoll, conjuntament amb la seva important col·lecció de pintures. El fons el componen un total de quaranta mil llibres i manuscrits de tota mena. Hi destaquen, entre d'altres, dotze incunables i una edició de *La Celestina* de l'any 1543 única al món, i darrerament s'hi fan unes actuacions per dotar l'espai d'aquest important dipòsit bibliogràfic de les condicions de temperatura i humitat idònies.

Sense deixar encara l'espai de la biblioteca, el 24 de gener passat s'hi presentà el llibre *Lucrècia Làscaris, senyora de Mataplana. Estat de la qüestió. Els darrers temps de la baronia de Mataplana*, obra a quatre mans dels estudiosos Eudald Maideu i Antoni Llagostera. Lucrècia Làscaris estava emparentada amb la família reial de Nicea i va venir al castell de Mataplana a retirar-se, a més de governar la baronia, l'any 1304. Hi morí l'any 1314 i la seva filla es va casar amb el comte Hug de Mataplana.

I la darrera notícia referencia la reobertura de l'Scriptorium aixoplugat a la nova seu, sota les voltes gòtiques de l'església de Sant Pere. Recordem que aquest projecte va néixer l'any 2000 amb l'objectiu de realçar el llegat històric de l'antic escriptori del monestir de Ripoll.

Vall de Camprodon | Les tres notícies següents estan centrades a la capital de la vall, la vila de Camprodon, i dues tenen un punt en comú, que no és altre que el museístic. Efectivament, la darrera setmana de gener va reobrir les portes el Museu Isaac Albéniz de Camprodon (MIAC), que va oferir al públic assistent la inauguració de les noves estances, amb un discurs museogràfic més clar, més visual i més pensat per a tots els públics. A més, a la planta baixa

>> Interior del Museu Albéniz de Camprodon.

de l'edifici s'ha habilitat una sala nova per poder-hi exhibir exposicions temporals. Val a dir que aquesta renovació ha estat possible gràcies a l'ajut financer de la Diputació de Girona.

La segona notícia, tal com us avançava, també està centrada en un espai museístic, en aquest cas Cal Marquès, que ha tret a licitació les obres del sudit espai dedicat a la Retirada o la Reculada. La finalitat d'aquesta licitació és poder afrontar-ne la modernització i adaptar-lo a les noves tendències museogràfiques, per a la qual cosa disposa d'un pressupost de 84.348,96 euros.

La tercera novetat és que la imponent torre modernista de Can Roig, rehabilitada fa poc, serà seu d'estudis

universitaris gràcies al conveni signat a tres bandes entre l'Ajuntament, els Ferrocarrils de la Generalitat i la Universitat Politècnica de Catalunya. També s'hi ha implicat el Departament de Territori de la Generalitat de Catalunya, i s'espera que s'hi imparteixin ensenyaments superiors el curs vinent.

Tour de França | Pot sorprendre l'encapçalament de la darrera nòtula d'aquesta crònica, però la raó és que l'organització de la prova ciclista per antonomàsia ha anunciat que la tercera etapa passarà per set pobles de la comarca el dia 6 de juliol. Els ciclistes sortiran de Granollers i acabaran als Angles (a la Catalunya del Nord), passant per les poblacions ripolleses següents: les Lloses, Ripoll, Campdevànol, Campelles, Ribes de Freser, Planoles i Toses. No cal ni dir que la notícia va ser d'allò més ben rebuda pels municipis «agraciats» quan se'n va fer l'anunci, i que a hores d'ara ja es preparen per a l'esdeveniment. A ningú no se li escapa que el pas del Tour per aquests municipis va més enllà de l'àmbit purament esportiu, ja que pot ser un incentiu turístic de primer ordre i, de retruc, també pot beneficiar altres pobles ripollesos, com Camprodon i la vall o Sant Joan de les Abadesses.

LA SELVA

Text i foto > SEBASTIÀ GODAY

L'amor venia amb taxi | Els centenars i centenars d'enamorats del teatre d'aficionats des de ja fa més de mig segle saben i sabien que *L'amor venia amb taxi* sempre era susceptible de ser representada pel grup de teatre amateur de l'associació del poble amb un èxit assegurat. És un vodevil escrit i construït per l'humor de qui va ser un puntal del teatre en català de postguerra, del teatre resistent, que va donar grans noms, com ara Joan Capri, Pau Garsaball... Es tracta de l'inoblidable actor, escriptor i treballador impenitent colomenc Rafael Anglada (1921-1993), un infatigable secundari dels que, en països normals, serien celebrats (el Terry Thomas britànic o el francès Bernard Blier). Aquesta crònica ve a tomb perquè la companyia La Cubana treu aquest llibret tan i tan vodevilesc, humorístic, per reconstruir la funció des d'un punt de vista *cubanià* i, per tant, hilarant. Construït amb el text de Rafael Anglada com a esquer, fa que els protagonistes, els actors amateurs i, en conseqüència, el teatre, facin un cap-

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > VLADIMIR VILAR, resident a Nançois-le-Grand (França)

Ja està, ja he passat el punt de no retorn. He passat més temps fora de Girona que a la meua ciutat. Vaig marxar de casa amb dinou anys per continuar els estudis musicals a França, primer a Perpinyà i després a Lió. No és que a Catalunya no hi hagi bons professors, però els polítics no s'han preocupat prou de finançar i desenvolupar la cultura.

De seguida vaig trobar feina com a músic i professor. Vaig acabar els estudis amb un diploma d'Estat de professor de música; per poder ensenyar a França no n'hi ha prou amb ser un bon músic, has de fer dos anys de formació pedagògica per adquirir les eines necessàries per saber transmetre els

teus coneixements. Vaig ser professor de jazz durant quatre anys al conservatori de Tièrn, a Alvèrnia, el país dels ganivets i dels formatges. Fins i tot vaig organitzar un intercanvi d'orquestrades amb la Jove Orquestra de Girona, amb qui continuo tenint molt bona relació. Hi vaig tocar quan era més jove, i va ser en aquesta orquestra, sota la direcció de Lluís Caballeria, on em va néixer la passió per la música i vaig conèixer els meus millors amics.

M'agrada molt el que faig i on soc, però sempre tinc un punt d'enyorança. Quan faig vacances intento venir a la ciutat a veure la família i els amics. El meu fill Maël parla i llegeix un català perfecte. També sap beure amb el por-